

НАШІ ЮВІЛЯРИ

Юридична громадськість відзначає славетний ювілей відомого фахівця в галузі фінансового права, доктора юридичних наук, професора, Заслуженого юриста України, академіка Національної академії правових наук України **Лідії Костянтинівни Воронової**, яка народилася 5 жовтня 1931 р. у м. Темірі (Казахстан). У 1954 р. вона закінчила юридичний факультет Львівського державного університету ім. І. Я. Франка (нині — Львівський національний університет імені Івана Франка). З 1963 р. почала працювати в Київському державному університеті ім. Т. Г. Шевченка (нині — Київський національний університет імені Тараса Шевченка). У 1975–1996 рр. — завідувач кафедри державного та адміністративного права. З 1996 р. працювала на посаді професора кафедри конституційного та адміністративного права, з 2008 р. — на посаді професора-консультанта цієї кафедри. З 2007 р. — завідувач кафедри конституційного, адміністративного та фінансового права Київського університету туризму, економіки та права.

У 1963 р. Л. К. Воронова захистила дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук на тему «Бюджетні права Української Радянської Соціалістичної Республіки» (спеціальність 12.00.02, нині — 12.00.07), у 1982 р. — дисертацію на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук на тему «Теоретичні питання правового регулювання витрат державних бюджетів союзних республік» (спеціальність 12.00.02, нині — 12.00.07). Науковий ступінь доктора юридичних наук присуджено у 1982 р. Вчене звання професора присвоєно у 1983 р. Обрана дійсним членом (академіком) Академії правових наук України (нині — Національна академія правових наук України) у 1993 р.

Л. К. Воронова — відомий фахівець у галузі фінансового, податкового та банківського права. Опублікувала понад 210 наукових праць, серед яких: «Радянське фінансове право» (1973), «Бюджетно-правове регулювання» (1975), «Правові основи видатків державного бюджету» (1981), «Правове регулювання кредитно-розрахункових відносин» (1989), підручники «Фінансове право» (1998, 1999), «Фінансове право України» (2006), навчальні посібники «Фінансове право України»

(у співавт., 2004, 2006, 2009), «Податкове право України» (у співавт., 2009). Брала участь у розробленні Бюджетного кодексу України.

Заслужений юрист України (2006). Нагороджена орденом «За заслуги» III ступеня (1999), орденом княгині Ольги III ступеня (2003), Почесною грамотою Верховної Ради України (2009), відзнакою Вищої школи СРСР «За отличные успехи в работе» (1980), «За наукові досягнення» Міністерства освіти України (2008). Відмінник освіти України (1998), лауреат премії імені Ярослава Мудрого, Заслужений професор Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Л. К. Воронова завдяки своєму професіоналізму, відданості справі, порядності здобула великий авторитет у членів колективу Національної академії правових наук України та широкої юридичної громадськості.

Лідія Костянтинівна є надзвичайно відповідальною, щирою, доброзичливою людиною, яка намагається допомогти кожному, хто до неї звернувся. Своїм досвідом і знаннями Л. К. Воронова щиро ділиться зі своїми колегами, учнями, тому вона завжди оточена великою пошаною і любов'ю в колективі та серед широкого юридичного загалу. Як особистість її вирізняють тактовність, професіоналізм, принциповість і виваженість.

Президія Національної академії правових наук України, редколегія журналу «Вісник Академії правових наук України» щиро вітають **Лідію Костянтинівну Воронову** з її славним ювілеєм, бажають міцного здоров'я, щастя, творчого довголіття і подальших успіхів у її багатогранній діяльності.

10 листопада 2011 р. виповнилося 80 років від дня народження та 55 років науково-педагогічної діяльності видатного українського вченого-правознавця в галузі судоустрою та кримінального судочинства, талановитого педагога вищої школи, академіка Національної академії правових наук України, доктора юридичних наук, професора, Заслуженого діяча науки і техніки України, професора кафедри кримінального процесу Національного університету «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого» **Юрія Михайловича Грошевого**.

Юрій Михайлович народився 10 листопада 1931 р. у м. Харкові. У 1953 р. закінчив Харківський юридичний інститут, у 1956 р. — аспірантуру цього ж інституту по кафедрі кримінального процесу.

У 1956–1959 рр. працював слідчим слідчого відділу УКДБ при РМ СРСР по Белгородській області, у 1960–1963 рр. обіймав посаду державного арбітра Дніпропетровського обласного державного арбітражу, а потім — начальника юридичного бюро Дніпропетровського шинного заводу; у 1964–1966 рр. — судді Дніпропетровського обласного суду.

З 1966 р. життя і діяльність Ю. М. Грошевого пов'язані з Національним університетом «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого» (раніше — Харківський юридичний інститут, Українська державна юридична академія, Національна юридична академія України імені Ярослава Мудрого): старший викладач, доцент, декан вечірнього факультету, старший науковий співробітник, професор, з 1979 по 1982 р., з 1992 по 2008 р. — завідувач кафедри кримінального процесу, з 1982 по 1992 р. — завідувач кафедри правосуддя і прокурорського нагляду.

У 1965 р. Ю. М. Грошевий захистив кандидатську дисертацію на тему «Законність і обґрунтованість вироку радянського суду», а у 1975 р. — докторську дисертацію на тему «Теоретичні проблеми формування суддівського переконання в кримінальному судочинстві». У 1978 р. йому присвоєно вчене звання професора.

Разом з В. Я. Тацієм, В. В. Сташисом, Ф. Г. Бурчаком Ю. М. Грошевий зробив значний внесок у створення та становлення Академії правових наук України, яка була утворена Указом Президента України від 23 липня 1993 р. як вища галузева наукова установа з державним статусом та широким самоврядуванням з метою комплексного розвитку правової науки та створення правових засад української державності. З 1993 р. він є академіком Національної академії правових наук України. З 1993 по 2007 р. займав посаду віце-президента Академії правових наук України (нині — Національна академія правових наук України).

Ю. М. Грошевий уперше у вітчизняній науці кримінального процесу дослідив сутність і структуру внутрішнього переконання судді та обставини, що впливають на суддю при прийнятті судового рішення. В умовах здійснення судово-правової реформи в Україні, становлення незалежної судової влади як однієї з найважливіших складових правової державності особливого значення набуває науковий доробок Ю. М. Грошевого щодо розвитку засад змагальності в кримінальному судочинстві, дослідження методологічних проблем доказів і доказування, механізму прийняття процесуальних рішень у кримінальних справах судом першої інстанції, гарантій, що забезпечують правосудність вироку, захист прав і свобод людини і громадянина.

Одним із перших у країні Ю. М. Грошевий почав розробляти проблему імплементації норм міжнародного права в національне кримінально-процесуальне законодавство України, висловив пропозиції щодо гармонізації правових систем, імплементації міжнародних стандартів захисту прав людини та здійснення правосуддя в національні процесуальні процедури.

Ю. М. Грошевий завжди перебуває на передньому краї реформування кримінально-процесуального законодавства України — за його безпосередньою участю розроблені Модельний Кримінально-процесуальний кодекс для держав СНД, Концепція судово-правової реформи в Україні, проект нового Кримінально-процесуального кодексу України, нові законодавчі акти про судоустрій, про прокуратуру, оперативно-розшукову діяльність та ін. З 1992 р. він член робочої групи, а згодом — заступник голови робочої групи Кабінету Міністрів України, Верховної Ради України з розробки нового Кримінально-процесуального кодексу України. З 1995 р. він також був членом комісії з доопрацювання та узгодження Кримінального кодексу, Кримінально-процесуального кодексу, Кримінально-виконавчого кодексу України.

Предметом наукового інтересу Ю. М. Грошевого є також теорія правової держави та її формування в Україні, що знайшло відображення в багатьох наукових публікаціях, зокрема у підручнику «Конституційне право України» (1999), а також у його участі в робочих групах Конституційної комісії при Президентові України, при розробці першого та наступного Закону України «Про Конституційний Суд України».

Ю. М. Грошевий є автором, співавтором і науковим редактором більш як 430 наукових праць, у тому числі понад 40 монографій, підручників, навчально-практичних посібників, коментарів законодавства, текстів лекцій, що стали значним внеском у розвиток вітчизняної юридичної науки. Серед них — «Проблемы формирования судебного убеждения в уголовном процессе» (1975), «Правовые свойства приговора — акта социалистического правосудия» (1978), «Сущность судебных решений в уголовном процессе» (1979), «Освобождение от уголовной ответственности в стадии судебного разбирательства» (1979), «Профессиональное правосознание судьи и социалистическое правосудие» (1986), «Кассационный протест прокурора по уголовным делам» (1989), «Прокурорський нагляд в Україні» (1994, 1997), «Конституційне право України» (1999), «Забезпечення органами внутрішніх справ міжнародно-правових стандартів прав людини при охороні громадського порядку» (2001), «Нове у кримінально-процесуальному законодавстві» (2002),

«Конституційно-правові засади становлення української державності» (2003), «Конституція України: науково-практичний коментар» (2003, 2011), «Судова експертиза: нормативно-правове регулювання та наукові коментарі» (2004), «Докази і доказування у кримінальному процесі» (2006), «Приватне життя і поліція. Концептуальні підходи, теорія та практика» (2006), «Судовий контроль у сфері оперативно-розшукової діяльності» (2009), «Досудове розслідування злочинів» (2009), «Правова система України: історія, стан та перспективи» : у 5 т. (2008, співавт., член редкол.), «Кримінально-процесуальне доказування та оперативно-розшукова діяльність» (2010) та ін. Професор Ю. М. Грошевий є співавтором та науковим редактором 4-х видань підручників кримінального процесу: «Советский уголовный процесс» (1978, 1983), «Кримінальний процес України» (2000), «Кримінальний процес» (2010).

Упродовж багатьох років Ю. М. Грошевий очолював кафедру кримінального процесу Національного університету «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого», у складі якої працюють його учні — доктори та кандидати юридичних наук. Завдяки зусиллям завідувача кафедри створено колектив, який має неабиякий науковий авторитет та педагогічний потенціал. Під керівництвом Ю. М. Грошевого захистили дисертації 4 доктори та 58 кандидатів юридичних наук, які працюють не лише в Україні, а й в інших країнах СНД.

Ю. М. Грошевий — талановитий педагог. Його лекціям з курсу «Кримінальний процес» притаманне поєднання глибокого аналізу кримінально-процесуального законодавства, практики його застосування, складних питань здійснення правосуддя у кримінальних справах з простою, доступною формою викладання, чіткістю визначень і формулювань. Серед вихованців Ю. М. Грошевого — багато відомих юристів-правознавців, науковців, суддів, прокурорів, народних депутатів України, громадських діячів.

Багаторічний досвід наукової роботи Ю. М. Грошевого нерозривно пов'язаний з активною участю в атестації наукових кадрів. Він є членом спеціалізованих вчених рад Д.64.086.01 та Д.64.086.03 в Національному університеті «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого» по захисту кандидатських і докторських дисертацій. 24 роки він очолював спеціалізовану вчену раду Д.64.086.03.

Ю. М. Грошевий є також членом наукової ради та редакційної колегії низки журналів та фахових наукових збірників, зокрема «Практики Європейського Суду з прав людини. Рішення. Коментарі», «Права України», «Вісника Академії прокуратури України», «Вісника Ака-

демії правових наук України», збірника наукових праць Інституту вивчення проблем злочинності Національної академії правових наук України «Питання боротьби зі злочинністю», республіканського наукового збірника «Проблеми законності».

Багаторічна сумлінна праця Ю. М. Грошевого, його вагомий внесок у розвиток вітчизняної юридичної науки і освіти, підготовку висококваліфікованих юристів, формування судової влади та правової державності в цілому були відзначені державними нагородами — орденом «За заслуги» III ступеня (2000), 6-ма медалями. Він також нагороджений Почесними грамотами Вищого господарського суду України (2001), Верховної Ради України (2001) та Верховного Суду України (2005), Почесною відзнакою Служби безпеки України (2001), Відзнакою МВС України «За сприяння органам внутрішніх справ України» (2003), Почесною відзнакою Міністерства юстиції України (2008), Почесним знаком «Орден III ступеня за відзнаку заслуг перед академією» (Національна юридична академія України імені Ярослава Мудрого) (2010).

Юрій Михайлович — Заслужений діяч науки і техніки України (1990), Заслужений професор Національної юридичної академії України імені Ярослава Мудрого (2000), Почесний працівник Арбітражного суду України (1995), Почесний працівник Прокуратури України (2001), лауреат III Всеукраїнського конкурсу на краще юридичне видання в номінації «Юридичні підручники» (2000), лауреат правничої премії імені Ярослава Мудрого в номінації «За видатні заслуги в галузі підготовки юридичних кадрів» (2003), «За підготовку і видання підручників для студентів юридичних спеціальностей вищих закладів освіти» (2010).

Президія Національної академії правових наук України та редакційна колегія «Вісника Академії правових наук України» щиро вітають ювіляра, щиро бажають міцного здоров'я, сімейного щастя, благополуччя, усіяких гараздів, як науковцю — творчого натхнення, нових ідей, талановитих учнів.

Виповнилося 75 років від дня народження відомого українського правознавця, провідного фахівця у галузі загальної теорії та філософії держави, права і прав людини, академіка Національної академії правових наук України, доктора юридичних наук, професора **Петра Мойсейовича Рабіновича**.

Петро Мойсейович є зразковою особистістю — професором, науковцем, педагогом, Людиною — не лише для студентів, своїх учнів і співробітників юридичного факультету Львівського національного університету імені Івана Франка, але й для колег-науковців з усієї України та з близького зарубіжжя.

Народився ювіляр 26 жовтня 1936 р. у м. Києві. У 1959 р. закінчив юридичний факультет Львівського державного університету ім. І. Я. Франка (нині — Львівський національний університет імені Івана Франка). З 1959 р. по 1966 р. займався практичною діяльністю за фахом: до 1961 р. працював адвокатом, а з 1962 р. по 1966 р. — інженером-патентознавцем. У 1966 р. заочно закінчив аспірантуру Інституту держави і права АН УРСР (нині — Інститут держави і права ім. В. М. Корецького НАН України). З 1966 р. працював у Львівському національному університеті імені Івана Франка на посадах асистента, доцента. З 1981 р. обіймає посаду професора кафедри теорії та історії держави і права, згодом — кафедри теорії та філософії права. З 1996 р. — завідувач Львівської лабораторії прав людини (з 2001 р. — Львівської лабораторії прав людини і громадянина Інституту державного будівництва та місцевого самоврядування НАПрН України). Під його пильним керівництвом Лабораторія отримала славу вітчизняного дослідницького центру загальнотеоретичних і філософських досліджень прав людини, результати яких оприлюднено у більш ніж 30 випусках її «Праць».

У 1966 р. захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук на тему «Законность и целесообразность в советском праве» (спеціальність 12.00.01), у 1979 р. — дисертацію на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук на тему «Упрощение законности — закономерность социализма (вопросы теории и методологии исследования)» (спеціальність 12.00.01). Науковий ступінь доктора юридичних наук присуджено у 1980 р. Вчене звання професора присвоєно у 1983 р. У 1993 р. обраний членом-кореспондентом, а у 2009 р. — дійсним членом (академіком) Академії правових наук України (нині — Національна академія правових наук України).

Петро Мойсейович Рабінович удостоєний почесного звання «заслужений професор Львівського національного університету імені Івана Франка» (2002), нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України (2004). А у 2007 р. йому було присвоєне почесне звання «Заслужений діяч науки і техніки України».

Ювіляр є відомим фахівцем у галузі загальної теорії права та держави, зокрема теорії прав людини, а також філософії права. Опубліку-

вав понад 800 наукових праць, серед яких: «Упрочение законности — закономерность социализма (вопросы теории и методологии исследования)» (1975), «Проблемы теории законности развитого социализма» (1979), «Социалистическое право как ценность» (1985, 2006), «Основи загальної теорії права та держави» (1992, 1993, 1994, 1995, 2001, 2002, 2005, 2007, 2008), «Права людини і громадянина у Конституції України» (1997), «Права людини»: підручник для середніх шкіл (у співавт., 1997), «Здійснення прав людини в Україні: проблеми обмежування» (у співавт., 2001), «Європейська конвенція з прав людини: проблеми національної імплементації» (у співавт., 2002), «Конституція України: науково-практичний коментар» (у співавт., 2003), «Права людини і громадянина»: навчальний посібник (у співавт., 2004), «Особливості тлумачення юридичних норм щодо прав людини» (у співавт., 2004), «Філософія права: проблеми та підходи»: навчальний посібник (у співавт., 2005), «Право людини на компенсацію моральної шкоди (загально-теоретичні аспекти)» (у співавт., 2006), «Права людини: соціально-антропологічний вимір» (у співавт., 2006), «Права людини і громадянина: можливості удосконалення конституційних гарантій» (у співавт., 2008), «Конституційно-правовий статус людини: можливості удосконалення в Україні» (у співавт., 2012).

Фактично П. М. Рабінович є першим серед українських правознавців другої половини ХХ ст., який започаткував відновлення наукового інтересу до теорії та філософії прав людини у вітчизняній юридичній науці. Крім того, неоціненним внеском ювіляра в юридичну науку та практику було започаткування ним у 1997 р. й активна популяризація реферативних перекладів рішень Європейського суду з прав людини, а також перекладів комюніке секретаря цього Суду. Завдяки цій діяльності Львівської лабораторії прав людини і громадянина, очолюваної професором Рабіновичем, широкі юридичні кола змогли відкрити для себе практику застосування Європейської конвенції 1950 р.

Значний внесок у вітчизняну юридичну науку становить розробка ювіляром потребового методологічного підходу до дослідження праводержавних явищ. Чи не весь науковий доробок автора ґрунтується на застосуванні цього підходу, що, безперечно, сприяє розкриттю соціальної сутності досліджуваних об'єктів.

Майже 40 років Петро Мойсейович плідно займається педагогічною діяльністю. Читає курси лекцій з теорії права і держави, філософії права, практики Європейського суду з прав людини та спецкурси з актуальних проблем теорії та філософії права на юридичному факультеті.

теті Львівського національного університету імені Івана Франка. Його лекції вирізняються глибиною думки, виваженістю поглядів, рельєфним акцентуванням на важливих проблемах, лаконічністю формулювань, після яких у студентів на все життя формується цілісне уявлення про такі складні та фундаментальні для юриста сфери юридичної науки, як теорія права і держави та філософія права.

Петра Мойсейовича завжди вирізняє особлива увага й повага до студентів, терпеливість і невтомність у майже щоденній праці з ними. Перейнявши у свого Вчителя — відомого теоретика права, професора П. О. Недбайла — керівництво студентським науковим гуртком з теорії права та держави, Петро Мойсейович здійснює невпинне та активне кількадесятирічне керівництво його функціонуванням. За ці майже 45 років гурток став справжньою «кузнею» наукових кадрів юридичного факультету не лише в галузі теорії права, але й з інших дисциплін, адже зараз важко знайти на цьому факультеті хоча би кандидата юридичних наук, який би не пройшов «школу» гуртка.

Перебуваючи більше 15 років на посаді заступника декана юридичного факультету з наукової роботи, Петро Мойсейович з особливою турботою опікувався розвитком студентської науки, і зокрема діяльністю Студентського наукового товариства факультету. Ці його старання принесли рясні плоди у вигляді відомих щорічних весняних міжнародних студентсько-аспірантських конференцій, яких відбулося вже більше десяти і в яких взяли участь більше 1 100 учасників не лише з України, але й з понад 15-ти країн світу. Мабуть, для них назавжди залишиться у пам'яті не лише юридичний факультет, але й постать Петра Мойсейовича, котрий невтомно урочисто відкриває і закриває кожну з таких конференцій, особисто нагороджує авторів найкращих доповідей та опікується учасниками, котрі приїжджають із найвіддаленіших навчальних закладів.

Започаткувавши у Львові щорічні всеукраїнські, а в останні роки — міжнародні «круглі столи» з антропології права, академік П. М. Рабінович посилив інтерес юридичних і філософських наукових кіл до проблематики цієї нової для вітчизняної правової традиції науки. Семирічна робота у Львові «круглого столу» з антропології права, увіковічена у 7 збірках статей його учасників, сприяє активізації вітчизняних досліджень антропних властивостей права та його суб'єктів саме з урахуванням сучасних здобутків філософської, соціокультурної, релігійної й інших антропологій та суміжних із ними галузей сучасного наукового знання. Завдяки такій самовідданій діяльності метра вітчизняної загальнотеоретичної юридичної науки юридичний факультет Львівського

національного університету імені Івана Франка набув своєрідного статусу всеукраїнського центру дослідження проблем антропології права.

Ювіляр не лише дав путівку в наукове життя 21 кандидату та доктору юридичних наук, але й надалі здійснює пряме чи опосередковане керівництво й консультивання підготовкою кількох інших кандидатських і докторських дисертацій, формуючи, без перебільшення, потужну й добре знану наукову школу загальної теорії та філософії прав людини. Для кожного зі своїх учнів Петро Мойсейович є мудрим порадиником, суворим, але доброзичливим критиком, взірцем у самовідданій та активній науковій праці, у невпинному прагненні до самовдосконалення.

Людинолюбство, толерантність, професіоналізм, інтелігентність, життєрадісність, проникливість, оптимізм — ось вони складові «одиниці людяності» Вчителя, виведеної колегами та вдячними учнями Петра Мойсейовича під час святкування його ювілею.

Президія Національної академії правових наук України, редколегія журналу «Вісник Академії правових наук України» щиро вітають **Петра Мойсейовича Рабіновича** з його славним ювілеєм, бажають йому міцного здоров'я, щастя, творчого довголіття і подальших успіхів у його багатогранній діяльності, в якій відчуває потребу вся правнича наукова громадськість України.

Виповнилося 75 років від дня народження відомого українського правознавця, доктора юридичних наук, професора, члена-кореспондента Національної академії правових наук України **Станіслава Сергійовича Яценка**, який народився 22 грудня 1936 р. у м. Ічні Чернігівської обл. У 1959 р. закінчив юридичний факультет Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка (нині — Київський національний університет імені Тараса Шевченка). З 1959 р. по 1961 р. працював оперуповноваженим дізнання, адвокатом, завідувачем юридичної консультації Старченківського р-ну Київської обл. З 1962 р. по 1965 р. навчався в аспірантурі Сектору держави і права АН УРСР, потім працював молодшим науковим співробітником. У 1968–1996 рр. працював у Київському національному університеті імені Тараса Шевченка на посадах старшого викладача, доцента кафедри кримінального права і криміналістики, заступника декана, старшого наукового співробітника кафедри

кримінального права і процесу, доцента цієї кафедри, в. о. декана юридичного факультету, завідувача кафедри кримінального права і кримінології. З 1996 р. по 2002 р. — суддя Конституційного Суду України, секретар колегії з конституційних подань. З 2002 р. — професор кафедри кримінального права та кримінології Київського національного університету імені Тараса Шевченка, науковий керівник Центру вивчення проблем злочинності та криміналістичних досліджень юридичного факультету цього університету; голова спеціалізованої вченої ради із захисту дисертацій на здобуття наукового ступеня доктора (кандидата) юридичних наук. З 2007 р. — на пенсії.

У 1966 р. захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук на тему «Кримінально-правова охорона представників влади і громадськості (на матеріалах Української РСР)» (спеціальність 12.00.08), у 1989 р. — дисертацію на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук на тему «Кримінально-правова охорона громадського порядку (порівняльно-правове дослідження)» (спеціальність 12.00.08). Вчене звання професора присвоєно у 1990 р. Обраний членом-кореспондентом Академії правових наук України (нині — Національна академія правових наук України) у 1996 р.

Фахівець у галузі кримінального права. Напрями наукових досліджень — кримінально-правова охорона громадського порядку, порівняльне кримінальне право, міжнародне кримінальне право. Опублікував понад 180 наукових праць, серед яких: «Ответственность за преступления против общественного порядка» (1976), «Уголовно-правовая охрана общественного порядка: сравнительно-правовой аспект» (1986), «Кримінальне право України: Загальна частина» (у співавт., 1997), «Кримінальне право України: Особлива частина» (1997, 1999, 2000), «Уголовный кодекс Украины: Научно-практический комментарий» (1995, 1998, 1999, співавт., наук. ред.), Науково-практичний коментар до Кримінального кодексу України (2000, 2002, 2005, допов. і переробл., співавт., відп. ред.).

Брав участь у складі робочої групи Кабінету Міністрів України з підготовки Кримінального кодексу України та інших.

Заслужений юрист України (1996), нагороджений орденом «За заслуги» III ступеня (2006), Почесною відзнакою Вищої ради юстиції та двома медалями. Лауреат премії імені Ярослава Мудрого (2002). Відмінник освіти України.

С. С. Яценко — доброзичлива, принципова, віддана високим ідеалам науки і освіти людина, він здобув вагомий авторитет та повагу

серед широкого юридичного загалу. Наукова громадськість цінує творчі сили, високий професіоналізм ювіляра, які і надалі будуть спрямовані на підвищення авторитету і наукового потенціалу Національної академії правових наук України, розвиток вітчизняної науки.

Президія Національної академії правових наук України, редколегія «Вісника Академії правових наук України» сердечно вітають **Яценка Станіслава Сергійовича** з ювілеєм і щиро бажають йому міцного здоров'я, довголіття, незгасаючої енергії, благополуччя, подальшої плідної праці та творчого натхнення.

Виповнилося 70 років від дня народження відомого правознавця, доктора юридичних наук, професора, члена-кореспондента Національної академії правових наук України **Василя Тимофійовича Маляренка**, який народився 18 жовтня 1941 р. у с. Вікторівка Маньківського р-ну Черкаської обл.

Трудову діяльність ювіляр розпочав у 1958 р. робітником геофізичної експедиції, робітником, а потім гірничим майстром вугільних шахт Донбасу. У 1962 р. закінчив Кадіївський гірничий технікум. З 1963 по 1966 р. проходив військову службу на космодромі Байконур. З 1967 по 1973 р. працював інженером у системі комбінату «Луганськшахтобуд». З 1973 р. після закінчення Харківського юридичного інституту (нині — Національний університет «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого») обирався народним суддею Кадіївського міського суду, суддею, заступником Голови Луганського обласного суду. У 1980 р. обраний суддею Верховного Суду України. У 1983 р. — секретарем Пленуму Верховного Суду України. З 1985 р. був членом Науково-консультативної ради при Верховному Суді України, а з 1994 по 2006 р. — її головою. У 1993 р. обраний заступником Голови Верховного Суду України і Головою судової палати з кримінальних справ Верховного Суду України. Поряд з цим у 1996 р. Указом Президента України призначений Представником України в Комісії Організації Об'єднаних Націй з питань запобігання злочинності та кримінального судочинства. У 2004 р. Указом Президента України знову призначений на цю посаду.

В. Т. Маляренко зробив низку доповідей у штаб-квартирі ООН у Нью-Йорку під час підготовки Статуту Міжнародного кримінального

суду як глава делегації України у Підготовчому та Спеціальному комітетах ООН. Як заступник глави делегації України брав участь у Дипломатичній конференції у Римі (1998 р.), на якій було прийнято статут Міжнародного кримінального суду. У штаб-квартирі ООН у Відні як глава делегації України зробив ряд доповідей з питань тероризму, торгівлі зброєю, дітьми та наркотиками.

11 листопада 2002 р. В. Т. Маляренко був обраний Головою Верховного Суду України. З 2002 р. увійшов до складу Вищої ради юстиції України, а з 22 лютого 2005 р. — до складу Ради національної безпеки та оборони України. У 2006 р. вийшов у відставку. З 2009 р. — декан юридичного факультету Київського національного університету культури і мистецтв. Нині — ректор Національної школи суддів.

У 1991 р. В. Т. Маляренко захистив кандидатську дисертацію на тему «Реалізація основних конституційних засад судочинства в кримінальному законодавстві України», а в 2005 р. — докторську дисертацію на тему «Перебудова кримінального процесу України в контексті європейських стандартів: теорія, історія і практика». Вчене звання професора ювіляру було присвоєно у 2004 р., цього ж року він був обраний членом-кореспондентом Академії правових наук України (нині — Національна академія правових наук України).

В. Т. Маляренко веде підготовку наукових кадрів як голова спеціалізованої вченої ради із захисту кандидатських дисертацій Національної академії прокуратури України, є членом такої ж ради Академії адвокатури України.

Василь Тимофійович Маляренко — відомий науковець у галузі кримінально-процесуального права. Поряд із судовою, дипломатичною, державною та законотворчою діяльністю протягом багатьох років він веде плідну наукову діяльність. Є автором 240 публікацій, у тому числі монографій, підручників, наукових та методичних посібників, збірників, статей у газетах та журналах тощо. Найбільш відомі праці: «Про покарання за новим Кримінальним кодексом України» (2003), «Коментар до Закону “Про судоустрій України”» (2003), «Кримінальний процес України. Стан і перспективи» (2004), «Перебудова кримінального процесу України в контексті Європейських стандартів» (2005), «Кримінально-процесуальне право»: підручник (2006).

Вчений брав участь у численних робочих групах з розробки законопроектів, зокрема з 1994 р. очолював робочу групу Кабінету Міністрів України з питань підготовки проекту Кримінально-процесуального кодексу України. Із січня 2003 р. — заступник Голови

робочої комісії у Верховній Раді України. В. Т. Маляренко був членом комісій з доопрацювання та узгодження проектів Кримінального, Кримінально-процесуального та Кримінально-виконавчого кодексів України, членом Національної конституційної ради України з підготовки проектів законів «Про прокуратуру» та «Про статус слідчого», брав участь у складі комісії з опрацювання питань щодо скасування смертної кари в Україні, а також комісії з питань реформування правоохоронних органів України. Протягом 1994–2002 рр. був членом комісії з питань помилування при Президентові України. Безпосередньо підготував ряд проектів законодавчих актів, у тому числі проект закону «Про статус суддів».

Держава високо оцінила заслуги ювіляра. В. Т. Маляренко — Заслужений юрист України (1992), повний кавалер ордена «За заслуги» (1998, 2000, 2004), нагороджений орденом «Святий князь Володимир» III ступеня (1999), орденом «За трудові досягнення» III ступеня (2001), Срібною медаллю «Незалежність України» (2002), Почесною грамотою Верховної Ради України (2002), Золотою медаллю «60 років пам'яті» (2002), Почесною грамотою Кабінету Міністрів України (2006), орденом князя Ярослава Мудрого V ступеня (2006). Має понад 50 нагород відомчих, релігійних та громадських організацій, у тому числі міжнародних. Ряд його монографій удостоєні рейтингових та спеціальних відзнак.

Президія Національної академії правових наук України і редакційна колегія «Вісника Академії правових наук України» щиро вітають **Василя Тимофійовича Маляренка** з нагоди його славного ювілею і бажають йому міцного здоров'я, творчої наснаги, нових наукових звершень, невичерпної енергії та довголіття.

Виповнилося 70 років від дня народження доктора юридичних наук, професора, академіка НАПрН України, члена-кореспондента Національної академії правових наук України, Заслуженого діяча науки і техніки України **Василя Федоровича Сіренка**, який народився 11 листопада 1941 р. у м. Пирятині Полтавської обл.

У 1971 р. закінчив юридичний факультет Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка (нині — Київський національний університет імені Тараса Шевченка). У тому ж році почав працювати

в Інституті держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, де обіймав посади молодшого наукового співробітника, старшого наукового співробітника, завідувача відділу. З 1998 р. по 2002 р. — народний депутат України III скликання. Голова Комітету з питань правової реформи (1998–2000), потім член Комітету з правової політики. З 2002 р. по 2006 р. — народний депутат України IV скликання. Заступник голови Комітету з питань правової політики. З 2007 р. і до сьогодні — головний науковий співробітник Інституту держави і права ім. В. М. Корецького НАН України.

У 1975 р. захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук на тему «Організація і розвиток принципів діяльності обчислювальних центрів, що функціонують в умовах АСУ» (спеціальність 12.00.02), у 1984 р. — дисертацію на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук на тему «Теоретичні проблеми формування і реалізації інтересів у сфері державного управління» (спеціальність 12.00.02). Науковий ступінь доктора юридичних наук присуджено у 1984 р. Обраний членом-кореспондентом НАН України у 1995 р., дійсним членом (академіком) Академії правових наук України (нині — Національна академія правових наук України) — у 1993 р. Підготував більше 10 докторів і кандидатів наук.

Напрями наукових досліджень — теорія держави і права, проблеми розвитку правової системи України, державне управління. Опублікував понад 150 наукових праць, серед яких: «Организационно-правовые вопросы деятельности вычислительных центров, функционирующих в условиях АСУ» (1976), «Проблема интереса в государственном управлении» (1980), «Обеспечение приоритета общегосударственных интересов» (1987), «Интересы — власть — управление» (1991), «Теоретичні проблеми систематизації законодавства» (у співавт., 1999). Брав участь у розробленні законопроектів України «Про судоустрій», «Про народне підприємство», «Про науково-технічну політику» тощо.

Активна життєва позиція, талант науковця, глибока людська порядність, відповідальність за доручену справу, доброта — це лише деякі риси, що характеризують В. Ф. Сіренка як яскраву особистість.

Президія Національної академії правових наук України, редакційна колегія «Вісника Академії правових наук України» щиро вітають **Василя Федоровича Сіренка** з ювілеєм і бажають йому міцного здоров'я, благополуччя, творчої наснаги і подальших успіхів.